

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาข้อมูลในบทที่ 2 และบทที่ 3 นั้นเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการสรรหาบุคลากร การบรรจุแต่งตั้ง การจัดสรรกำลังคน การพัฒนาบุคลากร และการติดต่อสื่อสารระหว่างวิทยาเขตและส่วนกลางโดยละเอียด ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้นั้นมีสิ่งที่น่าสังเกตดังนี้คือ

1. การจัดสรรกำลังคน

การจัดสรรกำลังคน ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารงานบุคคลที่มีผลต่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ ถ้าหากจัดสรรกำลังคนให้มีสัดส่วนมากกว่าปริมาณงานก็จะเกิดผลเสียคือ เกิดการว่างงาน และถ้าจัดสรรกำลังคนให้มีสัดส่วนน้อยกว่าปริมาณงานก็จะทำให้งานค้างค้ำ หรืองานจะสำเร็จไปได้ช้า ซึ่งเป็นผลเสียต่อการปฏิบัติงานได้ ฉะนั้นจึงควรจัดสรรกำลังคนให้มีสัดส่วนพอเหมาะกับปริมาณงาน

การจัดสรรกำลังคนของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้น ส่วนกลางหรือวิทยาเขตประสานมิตรจะขออนุมัติอัตรากำลังคนจากสำนักงบประมาณแล้วจัดสรรไปยังวิทยาเขตต่างๆ แต่เนื่องจากการอนุมัติให้ตั้งอัตราใหม่นั้น มักจะมีข้อจำกัดทางด้านงบประมาณแผ่นดิน ดังนั้นวิทยาเขตที่มีอัตรากำลังคนน้อยก็จะขอยืมอัตรา ยืมกำลังคน ยืมทั้งอัตราและกำลังคน หรือแลกเปลี่ยนอัตรากำลังคนจากวิทยาลัยเขตอื่น ๆ ดังได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 โดยวิทยาเขตประสานมิตรเป็นผู้ดำเนินการให้ ซึ่งจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของกองการเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้น การจัดสรรกำลังคนส่วนใหญ่ที่ไ้กันมากที่สุด คือ การยืมกำลังคน

ตารางที่ 26 แสดงอัตราส่วนของจำนวนอาจารย์ต่อจำนวนนักศึกษาในแต่ละวิทยาเขต

วิทยาเขต	จำนวนอาจารย์	จำนวนนักศึกษา*	อัตราส่วนจำนวน อาจารย์:นักศึกษา
- ประธานมิตร	453	3,963	1:9
- ปทุมวัน	129	680	1:6
- พลศึกษา	98	1,068	1:11
- บางเขน	102	945	1:10
- บางแสน	151	2,334	1:16
- มหาสารคาม	94	1,641	1:18
- พิษณุโลก	103	1,841	1:18
- สงขลา	105	1,802	1:17
รวม	1,235	14,274	1:12

ที่มา: บัญชีแสดงจำนวนข้าราชการ ปีงบประมาณ 2526 และบัญชีแสดงจำนวนนักศึกษาประจำ
ปีการศึกษา 2526 ณ วันที่ 30 มิถุนายน

หมายเหตุ นักศึกษา* หมายถึง นักศึกษาในภาคเต็มเวลา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อพิจารณาถึงยอดรวมอัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษาทั้ง 8 วิทยาเขต จะเท่ากับ 1:12 และจากอัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษาแต่ละวิทยาเขตนั้นจะเห็นว่า วิทยาเขตที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครแตกต่างจากวิทยาเขตที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาค

- วิทยาเขตที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครมีอัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษาเป็นดังนี้

วิทยาเขตประสานมิตร	อัตราส่วน	1:9
วิทยาเขตปทุมวัน	อัตราส่วน	1:6
วิทยาเขตพลศึกษา	อัตราส่วน	1:11
วิทยาเขตบางเขน	อัตราส่วน	1:10

จากอัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษาทั้ง 4 วิทยาเขตจะเห็นว่า มีอัตราส่วนน้อยกว่าอัตราเฉลี่ยรวมทั้ง 8 วิทยาเขต ซึ่งจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่กองการเจ้าหน้าที่ทราบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ประสงค์ที่จะอยู่ในกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นแหล่งวิชาแหล่งใหญ่ที่จะมีโอกาสได้พัฒนาตนเองมากกว่า

- ส่วนวิทยาเขตที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิกานั้น อัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษาเป็นดังนี้

วิทยาเขตบางแสน	อัตราส่วน	1:16
วิทยาเขตมหาสารคาม	อัตราส่วน	1:18
วิทยาเขตพิษณุโลก	อัตราส่วน	1:18
วิทยาเขตสงขลา	อัตราส่วน	1:17

จากอัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษาทั้ง 4 วิทยาเขตที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาค เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราส่วนโดยเฉลี่ยรวมทั้ง 8 วิทยาเขตแล้ว จะเห็นว่าอัตราส่วนของแต่ละวิทยาเขตในส่วนภูมิกาลงกว่าอัตราส่วนเฉลี่ยรวมทั้ง 8 วิทยาเขต ซึ่งจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่กองการเจ้าหน้าที่ได้ให้เหตุผลว่าการยืมกำลังคนทำได้ยากกว่าวิทยาเขตที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร เพราะมีข้อจำกัดหลายประการ เช่น ความยินยอมของบุคลากร ความแตกต่างทางด้านความเป็นอยู่ของแต่ละภูมิภาค ตลอดจนสวัสดิการต่าง ๆ ที่จะทำให้แก่ผู้ไปอยู่ในวิทยาเขตส่วนภูมิกาลงกว่าวิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร

ดังนั้น เมื่อแยกพิจารณาอัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษาของวิทยาเขตในกรุงเทพมหานครแล้วนั้น การคัดสรรกำลังคนเพียงพอต่อความต้องการของจำนวนนักศึกษา

แต่เมื่อพิจารณาถึงอัตราส่วนจำนวนอาจารย์ต่อนักศึกษาของวิทยาเขตส่วนภูมิภาค จะเห็นได้ว่า มีกักรคัดสรรกำลังคนไม่เพียงพอต่อความต้องการของจำนวนนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าการคัดสรรกำลังคนของส่วนกลางไปยังวิทยาเขตยังไม่พอเพียงกับความต้องการของจำนวนนักศึกษาของวิทยาเขต

2. การพัฒนาบุคลากร

การพัฒนาบุคลากร เป็นกระบวนการที่สำคัญอีกส่วนหนึ่งของการบริหารงานบุคคล ซึ่งประกอบด้วยการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมและการอบรมบุคลากรในระหว่างทำงาน จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรนั้น มหาวิทยาลัยได้ให้การสนับสนุนและส่งเสริมให้บุคลากรหาความรู้เพิ่มเติมทั้งการฝึกอบรมสัมมนา และการศึกษาต่อ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้มีการพัฒนาวิทยากรหลายวิธี เช่น การฝึกอบรม การดูงาน การศึกษาต่อและการทำวิจัย ดังได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 และจากแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 89.98 ให้ความเห็นว่า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้ส่งเสริมความรู้แก่บุคลากร (จากตารางที่ 8) ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ร้อยละ 62.20 ให้ความเห็นว่า ได้รับการส่งเสริมโดยการฝึกอบรม (จากตารางที่ 10) และเมื่อพิจารณาถึงการส่งเสริมความรู้โดยวิธีการดูงาน ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 41.98 ให้ความเห็นว่า เป็นการดูงานในวิทยาเขตอื่น (จากตารางที่ 12) และในด้านการศึกษาต่อนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 76.86 ให้ความเห็นว่า เป็นการศึกษาต่อภายในประเทศ (จากตารางที่ 22)

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้มีการพัฒนาบุคลากรของตนหลายวิธีด้วยกัน อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่กองการเจ้าหน้าที่นั้น วิธีการพัฒนาวิทยากรของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่สำคัญ คือ

2.1 การฝึกอบรมสัมมนา การจัดการฝึกอบรมสัมมนาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้นจะมีวิทยาเขตประสานมิตรเป็นผู้ดำเนินการ แต่จากการสัมภาษณ์มีข้อที่น่าสังเกตว่าในการจัดการฝึกอบรมสัมมนาในแต่ละครั้งนั้นวิทยาเขตไม่มีการวางโครงการจัดฝึกอบรมสัมมนา

ตลอดทั้งไม่ได้สำรวจความต้องการของการฝึกอบรมสัมมนาด้วย ส่วนในด้านความถี่ของการจัดฝึกอบรมสัมมนานั้นจะขึ้นอยู่กับงบประมาณเป็นสำคัญ

2.2 การศึกษาต่อ ซึ่งทางมหาวิทยาลัยได้กำหนดเป้าหมายที่จะพัฒนาบุคลากร โดยกำหนดให้ข้าราชการของมหาวิทยาลัยตั้งแต่ระดับสามให้ลาไปศึกษาต่อได้ดังนี้¹

- การลาไปศึกษาต่อภายในประเทศ ไม่เกินร้อยละ 20 ของจำนวนข้าราชการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒตั้งแต่ระดับสาม

- การลาไปศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศไม่เกินร้อยละ 12 ของจำนวนอัตราข้าราชการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒตั้งแต่ระดับสาม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ประกาศ ก.ม.มหาวิทยาลัย, เรื่องการลาศึกษาต่อทั้งในและต่างประเทศ ครั้งที่

ตารางที่ 27 แสดงอัตราการ้อยละของจำนวนข้าราชการตั้งแต่ระดับล่างของแต่ละวิทยาเขตที่เข้าศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศและภายในประเทศ พ.ศ. 2523

วิทยาเขต	การศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ		รวม	จำนวนรวม ของข้าราชการ ตั้งแต่ระดับ 3	อัตราการ้อยละ	การศึกษาต่อ ในประเทศ	อัตราการ้อยละ
	ทุนส่วนตัว	ทุนรัฐบาล					
ประสานมิตร	5	4	9	601	1.5	4	0.7
ปทุมวัน	-	-	-	191	-	2	1.0
พลศึกษา	-	-	-	122	-	5	4.1
บางเขน	2	-	2	117	1.7	1	0.9
บางแสน	3	-	3	115	2.6	2	1.7
มหาสารคาม	3	-	3	98	3.1	2	2.0
พิษณุโลก	-	-	-	105	-	1	1.0
สงขลา	1	1	2	95	2.1	2	2.1
รวม	14	5	19	1,444	1.3	19	1.3

ที่มา: กองการเจ้าหน้าที่วิทยาเขตประสานมิตร บัญชีลาศึกษาต่อภายในและต่างประเทศของ มศว. ปี พ.ศ. 2523

ตารางที่ 28 แสดงอัตราการ้อยละของจำนวนข้าราชการตั้งแต่ระดับล่างของแต่ละวิทยาเขตที่เข้าศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศและภายในประเทศ พ.ศ. 2524

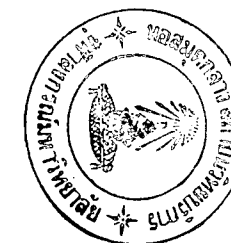
วิทยาเขต	การศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ		รวม	จำนวนรวมของ ข้าราชการตั้ง- แต่ระดับ 3	อัตราการ้อยละ	การศึกษาต่อ ในประเทศ	อัตราการ้อยละ
	ทุนส่วนตัว	ทุนรัฐบาล					
ประสานมิตร	5	-	5	616	0.8	6	1.0
ปทุมวัน	1	1	2	196	1.0	3	1.5
พลศึกษา	2	-	2	125	1.6	2	1.6
บางเขน	2	-	2	120	1.7	-	-
บางแสน	3	-	3	223	1.3	4	1.8
มหาสารคาม	1	-	1	109	0.9	1	0.9
พิษณุโลก	5	-	5	111	4.5	-	-
สงขลา	2	1	3	103	2.9	-	-
รวม	21	2	23	1,603	1.43	16	1.0

ที่มา: กองการเจ้าหน้าที่ วิทยาเขตประสานมิตร บัญชีลาศึกษาต่อภายในและต่างประเทศของ มคอ. ปี พ.ศ. 2524.

ตารางที่ 29 แสดงอัตราร้อยละของจำนวนข้าราชการตั้งแต่ระดับสามของแต่ละวิทยาเขตที่เข้าศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศและภายในประเทศ พ.ศ. 2525

วิทยาเขต	การศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ		รวม	จำนวนรวม ของข้าราชการ ตั้งแต่ระดับ 3	อัตราร้อยละ	การศึกษาต่อ ภายในประเทศ	อัตราร้อยละ
	ทุนส่วนตัว	ทุนรัฐบาล					
ประสานมิตร	8	1	9	624	1.5	17	2.7
ปทุมวัน	-	1	1	198	0.5	5	2.5
พลศึกษา	1	-	1	126	0.8	9	7.2
บางเขน	-	-	-	122	-	4	3.3
บางแสน	2	1	3	231	1.3	3	1.3
มหาสารคาม	3	-	3	119	2.5	4	3.4
พิษณุโลก	-	-	-	116	-	2	1.7
สงขลา	1	1	2	108	1.9	2	1.9
รวม	15	4	19	1,644	1.2	46	2.8

ที่มา: กองการเจ้าหน้าที่วิทยาเขตประสานมิตร บัญชีลาศึกษาต่อภายในและต่างประเทศของ มคอ. ๗ พ.ศ. 2525

จากตารางที่ 27, 28 และ 29 อัตราร้อยละของจำนวนข้าราชการที่ลาศึกษาต่อ
ดังนี้

ก. การศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ

พ.ศ. 2523 จำนวนข้าราชการที่ลาไปศึกษาเท่ากับร้อยละ 1.3 ของข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3

พ.ศ. 2524 จำนวนข้าราชการที่ลาไปศึกษาเท่ากับร้อยละ 1.43 ของข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3

พ.ศ. 2525 จำนวนข้าราชการที่ลาไปศึกษาเท่ากับร้อยละ 1.2 ของข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3

ข. การศึกษาต่อภายในประเทศ

พ.ศ. 2523 จำนวนข้าราชการที่ลาไปศึกษาเท่ากับร้อยละ 1.3 ของข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3

พ.ศ. 2524 จำนวนข้าราชการที่ลาไปศึกษาเท่ากับร้อยละ 1.0 ของข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3

พ.ศ. 2525 จำนวนข้าราชการที่ลาไปศึกษาเท่ากับร้อยละ 2.8 ของข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3

เพื่อการพิจารณาได้ชัดเจนยิ่งขึ้นจึงขอแยกจำนวนข้าราชการที่ลาไปศึกษาต่อในปี 2523, 2524 และ 2525 เป็นรายวิทยาเขตดังนี้

- ส่วนกลาง คือ วิทยาเขตประสานมิตร การลาไปศึกษาต่อต่างประเทศของข้าราชการมีอัตราร้อยละ 1.5 ร้อยละ 0.8 และร้อยละ 1.5 ตามลำดับ ส่วนการลาศึกษาภายในประเทศมีอัตราร้อยละ 0.7 ร้อยละ 1.0 และร้อยละ 2.7 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการลาไปศึกษาต่อในปี 2525 เพิ่มขึ้นและเพิ่มขึ้นมากในการลาศึกษาต่อภายในประเทศ

- วิทยาเขตปทุมวัน การลาไปศึกษาต่อต่างประเทศของข้าราชการในปี 2523 ไม่มีส่วน ปี 2524 และ 2525 มีอัตราร้อยละ 1.0 และร้อยละ 0.5 ตามลำดับ ส่วนการลาศึกษาต่อภายในประเทศมีอัตราร้อยละ 1.0 ร้อยละ 1.5 และร้อยละ 2.5 ตามลำดับ ซึ่งการลาศึกษาต่อภายในประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

- วิทยาเขตพลศึกษา การลาไปศึกษาต่อต่างประเทศของข้าราชการในปี 2523 ไม่มีในปี 2524 และ 2525 มีอัตราร้อยละ 1.6 และร้อยละ 0.8 ตามลำดับ ส่วนการศึกษาต่อภายในประเทศมีอัตราร้อยละ 4.1 ร้อยละ 1.6 และร้อยละ 7.2 ตามลำดับ ซึ่งในปี 2523 มีอัตราการศึกษาต่อในประเทศสูง

- วิทยาเขตบางเขน มีอัตราการศึกษาต่อต่างประเทศในปี 2523 และ 2524 เป็นร้อยละ 1.7 เท่ากัน ส่วนปี 2525 ไม่มีการลาไปศึกษาต่อ ส่วนการศึกษาต่อภายในประเทศนั้น ในปี พ.ศ. 2523 มีอัตราร้อยละ 0.9 ส่วนในปี 2524 ไม่มีและปี 2525 มีอัตราร้อยละ 3.3

- วิทยาเขตบางแล่น มีผู้ลาไปศึกษาต่อต่างประเทศในปี 2523 อัตราร้อยละ 2.6 ส่วนในปี 2524 และ 2525 มีอัตราร้อยละ 1.3 เท่ากัน ส่วนการศึกษาต่อภายในประเทศนั้นมีอัตราร้อยละ 1.7 ร้อยละ 1.8 และร้อยละ 1.3 ตามลำดับ ซึ่งอัตราการศึกษาต่อทั้งต่างประเทศและในประเทศลดลง

- วิทยาเขตมหาสารคาม มีผู้ศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศเป็นอัตราร้อยละ 3.1 ร้อยละ 0.9 และร้อยละ 2.5 ตามลำดับ ส่วนการศึกษาต่อภายในประเทศมีอัตราร้อยละ 2.0 ร้อยละ 0.9 และร้อยละ 3.4 ตามลำดับ ซึ่งแนวโน้มของการศึกษาต่อในปี 2525 สูงขึ้น

- วิทยาเขตพิษณุโลก การศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศในปี 2523 และ 2525 ไม่มี ส่วนปี 2524 มีอัตราร้อยละ 4.5 ส่วนการศึกษาต่อในประเทศนั้นในปี 2523 มีอัตราร้อยละ 1.0 ส่วนในปี 2524 ไม่มีและในปี 2525 มีอัตราร้อยละ 1.7 ซึ่งอัตราการศึกษาต่อเพิ่มไม่มากนัก

- วิทยาเขตสงขลา การศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศมีอัตราร้อยละ 2.1 ร้อยละ 2.9 และร้อยละ 1.9 ตามลำดับ ส่วนการศึกษาต่อภายในประเทศในปี 2523 มีอัตราร้อยละ 2.1 ส่วนในปี 2524 ไม่มีและในปี 2525 มีอัตราร้อยละ 1.9

อัตราร้อยละของจำนวนข้าราชการที่ลาไปศึกษาต่อรวม 8 วิทยาเขตและแยกเป็นรายวิทยาเขตนั้นจะเห็นได้ว่า แนวโน้มของการศึกษาต่อในประเทศในปี 2525 มีแนวโน้มสูงขึ้น ส่วนการลาไปศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศไม่แน่นอน

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบอัตราการร้อยละที่ให้อำนาจการลาศึกษาต่อกับอัตรา ร้อยละของจำนวนข้าราชการที่ลาไปศึกษาต่อนั้นกล่าวได้ว่า การพัฒนาบุคลากรยังไม่บรรลุ เป้าหมายที่กำหนดไว้เนื่องจาก¹

- ข้าราชการที่ต้องการศึกษาต่อนั้นจะต้องสอบแข่งขันกันเพื่อคัดเลือกตัวผู้ที่มีความรู้ความสามารถมากที่สุดไปศึกษาต่อ
- ทูของมหาวิทยาลัยที่จะให้แก่อำนาจการเข้าศึกษาต่อ นั้นมีไม่เพียงพอกับที่ กำหนดไว้ ข้าราชการที่จะไปศึกษาต่อจึงต้องใช้ทุนทรัพย์ส่วนตัว ทำให้จำนวนข้าราชการที่ไป ศึกษาต่อมีไม่มากนัก

ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งใจไว้ นั่นคือ การพัฒนาบุคลากรยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

3. พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้สึกแบ่งแยกเป็นคนละพวก

ความร่วมมือและความสัมพันธ์ที่ดีของพนักงานเจ้าหน้าที่ในองค์กรนั้นย่อมส่งผลถึงความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สำหรับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒซึ่งมีวิทยาเขตถึง 8 วิทยาเขตกระจายอยู่ทั่วประเทศ ดังนั้นความร่วมมือและความสัมพันธ์ระหว่างพนักงานของ วิทยาเขตต่าง ๆ จึงกระทำไม่ได้เต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำกิจกรรมนอกเหนืองาน ในหน้าที่

เมื่อพิจารณาจากการสัมภาษณ์และจากคำตอบของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการร่วมมือกันทำกิจกรรมนอกเหนืองานในหน้าที่นั้น มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 8 วิทยาเขตคิดเฉลี่ยเป็นร้อยละ 66.85 ให้ความเห็นว่าไม่มีการทำกิจกรรมร่วมกันนอกเหนือจากงานในหน้าที่หรือการพบปะสังสรรค์ (จากตารางที่ 15) และเมื่อพิจารณาถึงผลกระทบที่ไม่มีโอกาสพบปะสังสรรค์หรือทำกิจกรรมร่วมกันทั้ง 8 วิทยาเขตนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 48.76 ให้ความเห็นว่า จะเกิดความรู้สึกว่าต่างคนต่างอยู่และร้อยละ 27.48 ให้ความเห็นว่าไม่น่าไปสู้เป้าหมายร่วมและร้อยละ 22.46 ให้ความเห็นว่า จะเกิดปัญหาด้านการติดต่อประสานงานระหว่างเจ้า-

¹ สัมภาษณ์ วรวิมล รอบรู้, ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ วิทยาเขตประสานมิตร, 16 กันยายน 2526.

หน้าที่ของวิทยาเขตต่าง ๆ (จากตารางที่ 16) และเมื่อพิจารณาถึงลักษณะการดำเนินงานของแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวข้องกันหรือไม่นั้น ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 63.02 ให้ความเห็นว่าการดำเนินงานไม่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน (จากตารางที่ 17)

เมื่อแยกพิจารณาเป็นส่วนกลางกับวิทยาเขตจะเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น คือ

- ส่วนกลาง มีผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 68.89 ให้ความเห็นว่าการร่วมกันทำกิจกรรมนอกเหนืองานในหน้าที่หรือพบปะสังสรรค์ (จากตารางที่ 15) และเมื่อพิจารณาถึงลักษณะการดำเนินงานในแต่ละวิทยาเขตแล้ว มีผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 64.44 ให้ความเห็นว่าการเกี่ยวข้องประสานงานร่วมกัน ทั้งนี้เนื่องจากส่วนกลางเป็นวิทยาเขตหลักเป็นหน่วยงานที่ติดต่อประสานงานกับวิทยาเขตต่าง ๆ อยู่เสมอ ดังนั้นจึงมีโอกาได้พบปะสังสรรค์มากกว่าวิทยาเขตอื่น ๆ (จากตารางที่ 17)

อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามจากส่วนกลางอีกร้อยละ 31.11 ให้ความเห็นที่ไม่มีกรร่วมกันทำกิจกรรมนอกเหนืองานในหน้าที่หรือการพบปะสังสรรค์ (จากตารางที่ 15) และเมื่อพิจารณาถึงผลกระทบที่มีต่อบุคลากรในกรณีที่ไม่มีโอกาสได้พบปะสังสรรค์หรือทำกิจกรรมร่วมกัน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ ร้อยละ 48.89 ได้ให้เหตุผลที่สำคัญคือ เกิดปัญหาด้านการติดต่อประสานงานระหว่างบุคลากรของวิทยาเขตต่าง ๆ มีเพียงร้อยละ 28.89 ให้ความเห็นที่ เกิดความรู้สึกต่างคนต่างอยู่ (จากตารางที่ 16)

จึงกล่าวได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จากส่วนกลางเห็นว่ามีโอกาสร่วมกันทำกิจกรรมนอกเหนืองานในหน้าที่หรือการพบปะสังสรรค์และลักษณะการดำเนินงานเกี่ยวข้องประสานงานร่วมกัน ถึงแม้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนเห็นว่าไม่มีโอกาสร่วมกันทำกิจกรรมนอกเหนืองานในหน้าที่หรือการพบปะสังสรรค์ก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ ให้ความเห็นว่าการกระทบที่ไม่มีโอกาสพบปะสังสรรค์หรือทำกิจกรรมร่วมกันจะ เกิดความรู้สึกต่างคนต่างอยู่

ดังนั้นสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ของส่วนกลางยังมีความรู้สึกแบ่งแยกเป็นคณะพวกกับวิทยาเขต จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 3

- วิทยาเขต ผู้ตอบแบบสอบถามคิดเฉลี่ย 7 วิทยาเขตคือร้อยละ 71.95 ให้ความเห็นที่ไม่มีกรร่วมกันทำกิจกรรมนอกเหนืองานในหน้าที่หรือการพบปะสังสรรค์ โดย

ให้เหตุผลที่สำคัญคือ แต่ละวิทยาเขตอยู่ห่างไกลกัน เหตุผลรองลงมาคือ ขาดการสนับสนุนจากผู้บริหารและประการสุดท้ายขาดผู้ริเริ่มดำเนินการ (จากตารางที่ 15) และเมื่อพิจารณาถึงผลกระทบที่ไม่มีโอกาสพบปะสังสรรค์หรือทำกิจกรรมร่วมกัน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดเฉลี่ย 7 วิทยาเขต คือร้อยละ 51.64 ให้ความเห็นว่า เกิดความรู้สึกต่างคนต่างอยู่ (จากตารางที่ 16) และเมื่อพิจารณาถึงลักษณะการดำเนินงานในแต่ละวิทยาเขตแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดเฉลี่ย 7 วิทยาเขตคือร้อยละ 66.95 ให้ความเห็นว่า การดำเนินงานไม่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพราะยึดหลักนโยบายและประสานงานกับส่วนกลางเท่านั้น (จากตารางที่ 17)

จะเห็นได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ทั้ง 7 วิทยาเขตให้ความเห็นว่า การดำเนินงานของแต่ละวิทยาเขตไม่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกันและไม่มีการทำงานร่วมกันทำกิจกรรมนอก-เหนืองานในหน้าที่หรือการพบปะสังสรรค์ ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าต่างคนต่างอยู่และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในวิทยาเขตของตน ดังนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่ของส่วนวิทยาเขตมีความรู้สึกแบ่งแยกเป็นคนละพวก

กล่าวโดยสรุปส่วนกลางผู้ตอบแบบสอบถามไม่เกิดความรู้สึกเป็นคนละพวกกับวิทยาเขตเนื่องจากต้องเกี่ยวข้องประสานงานกันเสมอ ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามของวิทยาเขตเห็นว่าเกิดความรู้สึกเป็นคนละพวกกันทั้งนี้เนื่องจากวิทยาเขตอยู่ห่างไกลกันไม่มีโอกาสได้พบปะสังสรรค์หรือทำกิจกรรมนอกเหนืองานในหน้าที่

4. การติดต่อสื่อสาร

เนื่องจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีวิทยาเขตถึง 8 วิทยาเขต ดังนั้น การติดต่อสื่อสารการประสานงานระหว่างส่วนกลาง (วิทยาเขตประสานมิตร) กับวิทยาเขตต่าง ๆ จึงมีความสำคัญ ซึ่งแต่ละวิทยาเขตนั้นได้มีการติดต่อสื่อสารหลายทาง (จากตารางที่ 17 และตารางที่ 18) คือ

- วิทยาเขตประสานมิตรหรือส่วนกลาง ได้ใช้สื่อติดต่อกับวิทยาเขตต่าง ๆ โดยทางโทรศัพท์ รถยนต์ ลายการบิน เทลีสก๊อปและทางไปรษณีย์โทรเลข
- วิทยาเขตปทุมวัน ใช้สื่อการติดต่อกับส่วนกลางโดยทางโทรศัพท์ รถยนต์ และไปรษณีย์โทรเลข
- วิทยาเขตพลศึกษา ใช้สื่อการติดต่อกับส่วนกลางโดยทางโทรศัพท์ รถยนต์ และไปรษณีย์โทรเลข

- วิทยาเขตบางเขน ใช้สื่อการติดต่อกับส่วนกลาง โดยทางโทรศัพท์ รถยนต์ และไปรษณีย์โทรเลข
- วิทยาเขตบางแสน ใช้สื่อการติดต่อกับส่วนกลาง โดยทางโทรศัพท์ รถยนต์ เทเล็กซ์และไปรษณีย์โทรเลข
- วิทยาเขตมหาสารคาม ใช้สื่อสารติดต่อกับส่วนกลาง โดยทางโทรศัพท์ รถยนต์และไปรษณีย์โทรเลข
- วิทยาเขตพิษณุโลก ใช้สื่อการติดต่อกับส่วนกลาง โดยทางโทรศัพท์ รถยนต์ เทเล็กซ์และไปรษณีย์โทรเลข
- วิทยาเขตสงขลา ใช้สื่อการติดต่อกับส่วนกลาง โดยทางโทรศัพท์ รถยนต์ ล่ายการบิน เทเล็กซ์ และทางไปรษณีย์โทรเลข

เมื่อแยกพิจารณาการติดต่อสื่อสารของส่วนกลางและวิทยาเขตแล้วจะเห็นได้ว่า

ก. ส่วนกลาง คือ วิทยาเขตประสานมิตร การติดต่อสื่อสารกับวิทยาเขตนั้น ได้ใช้สื่อการติดต่อหลายทางคือ

- การติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือร้อยละ 55.56 ให้ความเห็นว่าวิทยาเขตของตนติดต่อหรือสื่อสารกับวิทยาเขตต่าง ๆ โดยทางโทรศัพท์ และเมื่อพิจารณาถึงความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 87.78 ให้ความเห็นว่ารวดเร็ว ไม่มีผู้ให้ความเห็นว่าล่าช้า ดังนั้นการติดต่อสื่อสารโดยทางโทรศัพท์กับวิทยาเขตส่วนใหญ่เห็นว่ารวดเร็ว

- การติดต่อสื่อสารโดยทางรถยนต์ ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 22.22 ให้ความเห็นว่ามีการติดต่อสื่อสารโดยทางรถยนต์ รองจากสื่อทางโทรศัพท์และเมื่อพิจารณาถึงความรวดเร็วในการใช้สื่อทางรถยนต์ ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 63.73 ให้ความเห็นว่ารวดเร็ว มีเพียงร้อยละ 1.13 เท่านั้นที่ให้ความเห็นว่า ล่าช้า โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ วิทยาเขตอยู่ห่างไกลกันและต้องผ่านหน่วยงานหลายขั้นตอนซึ่งจากการสัมภาษณ์และจากแบบสอบถามผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า ไม่มีผลกระทบโดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ งานต่าง ๆ ไม่รีบด่วน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีการติดต่อสื่อสารหลายทางประการสุดท้ายบุคคลากรได้ทราบ

ว่าข้อมูลต่าง ๆ แล้ว จากการประชุมของอธิการบดี คณะบดี (จากตารางที่ 20)

- การติดต่อสื่อสารโดยทางไปรษณีย์โทรเลข ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ

11.11 ให้ความเห็นว่าได้ใช้การติดต่อสื่อสารโดยทางไปรษณีย์โทรเลข รองมาจากโทรศัพท์ และรถยนต์ และเมื่อพิจารณาถึงความรวดเร็วในการใช้สื่อโดยทางไปรษณีย์โทรเลขแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 71.03 ให้ความเห็นว่ากรใช้สื่อทางนี้ล่าช้า มีผู้ตอบแบบสอบถามเพียงร้อยละ 12.84 ให้ความเห็นว่ารวดเร็ว ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการติดต่อสื่อสารโดยทางไปรษณีย์โทรเลขนั้นล่าช้า โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ ระบบที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารล่าช้าและวิทยาเขตอยู่ห่างไกลกัน ซึ่งจากการสัมภาษณ์และจากแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าไม่มีผลกระทบโดยให้เหตุผลที่สำคัญ คือ งานต่าง ๆ ไม่รีบด่วน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีการติดต่อหลายทางและบุคลากรได้ทราบข้อมูลต่าง ๆ แล้วจากการประชุมรองอธิการบดี คณะบดี (จากตารางที่ 20) มีผู้ตอบแบบสอบถามเพียงร้อยละ 12.84 ให้ความเห็นว่ารวดเร็ว ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการติดต่อสื่อสารโดยทางไปรษณีย์โทรเลขนั้นล่าช้า

- การติดต่อสื่อสารโดยทางสายการบิน จะใช้ติดต่อกับวิทยาเขตสงขลา

เท่านั้น ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 6.67 ให้ความเห็นว่ามีการใช้สื่อโดยทางสายการบินเป็นส่วนน้อยโดยติดต่อเพียงวิทยาเขตเดียว แต่เมื่อพิจารณาถึงความรวดเร็วในการใช้สื่อด้านนี้แล้ว มีผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 91.08 ให้ความเห็นว่ารวดเร็วโดยไม่มีผู้ให้ความเห็นว่าล่าช้า ดังนั้นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า การใช้สื่อโดยทางสายการบินนั้นรวดเร็ว

- การติดต่อสื่อสารโดยทางเทเล็กซ์ ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 4.44

ได้ให้ความเห็นว่าวิทยาเขตของตนติดต่อสื่อสารโดยทางเทเล็กซ์ ซึ่งจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของกองการเจ้าหน้าที่นั้น ทางส่วนกลางได้ใช้เทเล็กซ์ติดต่อสื่อสารกับวิทยาเขตบางแห่ง วิทยาเขตพิษณุโลกและวิทยาเขตสงขลา ซึ่ง เมื่อพิจารณาถึงความรวดเร็วของการใช้สื่อประเภทนี้แล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 93.44 ให้ความเห็นว่ารวดเร็วและไม่มีผู้ให้ความเห็นว่าล่าช้าเลย ดังนั้นการติดต่อสื่อสารโดยทางเทเล็กซ์นั้นผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่ารวดเร็ว

จากการที่ส่วนกลางเป็นหน่วยงานที่จะต้องติดต่อกับวิทยาเขตต่าง ๆ จึงทำให้มีการใช้สื่อในการติดต่อโดยทางต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วและเมื่อพิจารณาถึงความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า การติดต่อสื่อสารโดยทางโทรศัพท์

ทางรถยนต์ ทางสายการบินและทางทะเลอีกนั้นรวดเร็วซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนการติดต่อสื่อสารโดยทางไปรษณีย์โทรเลข มีผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าล่าช้า โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ แต่ละวิทยาเขตอยู่ห่างกันมาก เหตุผลรองลงมาคือ ต้องผ่านหน่วยงานหลายขั้นตอน (จากตารางที่ 19) และผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า ความล่าช้าในการติดต่อสื่อสารระหว่างส่วนกลางและวิทยาเขตไม่มีผลกระทบต่อการบริหารงานบุคคล โดยให้เหตุผลสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ว่า งานต่าง ๆ ไม่รีบด่วน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีการติดต่อสื่อสารหลายทางและบุคลากรได้ทราบข้อมูลต่าง ๆ แล้วจากการประชุมรองอธิการบดี คณบดี ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ การติดต่อสื่อสารระหว่างส่วนกลางและวิทยาเขตล่าช้า ทำให้การบริหารงานบุคคลไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ข. วิทยาเขต แต่ละวิทยาเขตได้ใช้สื่อการติดต่อที่แตกต่างกันไป แต่มีสื่อที่ใช้เหมือนกันทั้ง 7 วิทยาเขตคือ การติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ ทางรถยนต์และทางไปรษณีย์โทรเลข ส่วนการติดต่อสื่อสารโดยทางสายการบินนั้น มีเพียงการติดต่อระหว่างส่วนกลางกับวิทยาเขตสงขลา เท่านั้น การติดต่อโดยทางทะเลอีกมีส่วนกลางกับวิทยาเขตบางแสน วิทยาเขตพิษณุโลกและวิทยาเขตสงขลา เพียง 3 วิทยาเขตเท่านั้น ดังนั้นจึงขอพิจารณาสื่อการติดต่อแต่ละประเภทดังนี้

- การติดต่อสื่อสารโดยทางโทรศัพท์ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่โดยเฉลี่ยทั้ง 7 วิทยาเขตคือร้อยละ 52.15 ให้ความเห็นว่า ได้ใช้การติดต่อสื่อสารโดยทางโทรศัพท์ ผู้ตอบแบบสอบถามโดยเฉลี่ยทั้ง 7 วิทยาเขตคือ ร้อยละ 83.08 ให้ความเห็นว่า การติดต่อสื่อสารโดยทางโทรศัพท์รวดเร็ว มีวิทยาเขตบางเขนและวิทยาเขตบางแสนเพียงร้อยละ 4.5 และร้อยละ 9.63 ตามลำดับเท่านั้นที่ให้ความเห็นว่า การติดต่อสื่อสารโดยทางโทรศัพท์ล่าช้า โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ อุปกรณ์การติดต่อมักจะขัดข้องและต้องผ่านหน่วยงานหลายขั้นตอน ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การติดต่อสื่อสารโดยทางโทรศัพท์นั้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่ารวดเร็ว

- การติดต่อสื่อสารโดยทางรถยนต์ ผู้ตอบแบบสอบถามโดยเฉลี่ยทั้ง 7 วิทยาเขตคือ ร้อยละ 25.30 เห็นว่า ได้ใช้การติดต่อสื่อสารโดยทางรถยนต์เป็นลำดับรองลงมาจากโทรศัพท์ มีเพียงวิทยาเขตสงขลาที่มีผู้ตอบแบบสอบถามเพียงร้อยละ 8.33 เท่านั้นที่เห็นว่า ได้ใช้การติดต่อสื่อสารโดยทางรถยนต์น้อยที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากระยะทางระหว่างวิทยาเขตกับส่วนกลางห่างไกลกันมาก การใช้สื่อทางรถยนต์น้อย อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงความรวดเร็วในการใช้สื่อโดยทางรถยนต์แล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามโดยเฉลี่ยทั้ง 7 วิทยาเขตคือ 68.47 เห็นว่า

การติดต่อสื่อสารโดยทางรถยนต์เร็ว มีเพียงร้อยละ 4.92 เท่านั้นที่เห็นว่า การติดต่อสื่อสารโดยทางรถยนต์ล่าช้า โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ วิทยาเขตอยู่ห่างไกลกันและต้องผ่านหน่วยงานหลายขั้นตอน ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่า การติดต่อสื่อสารโดยทางรถยนต์นั้นรวดเร็ว

- การติดต่อสื่อสารโดยทางไปรษณีย์โทรเลข ผู้ตอบแบบสอบถามโดยเฉลี่ยทั้ง 7 วิทยาเขต คือร้อยละ 16.33 ให้ความเห็นเห็นว่า ได้ใช้สื่อทางไปรษณีย์โทรเลขรองจากโทรศัพท์และรถยนต์ เมื่อพิจารณาถึงความรวดเร็วในการใช้สื่อทางด้านไปรษณีย์โทรเลขแล้วนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 7 วิทยาเขตโดยเฉลี่ย 62.85 ให้ความเห็นเห็นว่า การใช้สื่อทางด้านไปรษณีย์โทรเลขนั้นล่าช้า โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ ระบบที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารล่าช้าและต้องผ่านหน่วยงานหลายขั้นตอน ส่วนร้อยละ 10.98 ให้ความเห็นว่ารวดเร็ว ดังนั้นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า การติดต่อสื่อสารโดยทางไปรษณีย์โทรเลขล่าช้า

- การติดต่อสื่อสารโดยทางสายการบิน มีเพียงการติดต่อระหว่างส่วนกลางกับวิทยาเขตสงขลาเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากวิทยาเขตสงขลาตั้งอยู่ในจังหวัดที่มีสายการบินและผ่าน ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงสื่อที่วิทยาเขตสงขลาใช้ในการติดต่อแล้วจะมีผู้ตอบแบบสอบถามของวิทยาเขตสงขลาร้อยละ 16.67 ให้ความเห็นเห็นว่า ได้ใช้สื่อการติดต่อโดยทางสายการบิน รองลงมาจากการติดต่อโดยทางโทรศัพท์ และจากความคิดเห็นในเรื่องความรวดเร็วของการใช้สื่อโดยทางสายการบินแล้วนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามจากวิทยาเขตสงขลาร้อยละ 100 ให้ความเห็นว่ารวดเร็ว ดังนั้นการติดต่อสื่อสารโดยทางสายการบินนั้นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ให้ความเห็นว่ารวดเร็ว

- การติดต่อสื่อสารโดยทางเทเล็กซ์ มีวิทยาเขตที่ใช้สื่อการติดต่อโดยทางเทเล็กซ์กับส่วนกลาง เพียง 3 วิทยาเขต คือ วิทยาเขตบางแสน วิทยาเขตพิษณุโลก และวิทยาเขตสงขลาเท่านั้น ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 วิทยาเขตโดยเฉลี่ยเพียงส่วนน้อยคือร้อยละ 8.97 ให้ความเห็นเห็นว่า ได้ใช้สื่อการติดต่อโดยทางเทเล็กซ์ และจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่กองการเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทราบว่ามีการใช้การติดต่อโดยทางเทเล็กซ์ไม่บ่อยนัก เฉพาะเรื่องด่วนที่สำคัญ แต่เมื่อพิจารณาถึงความรวดเร็วในการใช้สื่อโดยทางเทเล็กซ์แล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามโดยเฉลี่ยทั้ง 3 วิทยาเขต คือร้อยละ 97.84 ให้ความเห็นเห็นว่า การใช้สื่อโดยทางเทเล็กซ์นั้นรวดเร็ว

กล่าวโดยสรุปจากการแยกพิจารณาทั้งส่วนกลางและวิทยาเขต ในการใช้สื่อการติดต่อกันนั้นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่า การติดต่อสื่อสารระหว่างส่วนกลางและวิทยาเขตโดยทางโทรศัพท์ ทางรถยนต์ ทางสายการบินและทางเทคโนโลยีนั้นรวดเร็ว ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าการติดต่อสื่อสารระหว่างส่วนกลางกับวิทยาเขตล่าช้า

แต่เมื่อพิจารณาถึงสื่อโดยทางไปรษณีย์โทรเลขแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าล่าช้า โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ วิทยาเขตอยู่ห่างไกลกัน รองลงมาคือ ระบบที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารล่าช้า ซึ่งจากการสัมภาษณ์และแบบสอบถามผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า การติดต่อสื่อสารล่าช้าไม่มีผลกระทบต่อการบริหารงานบุคคล โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ งานไม่รีบด่วน มหาวิทยาลัยสัจครินทรวิโรฒมีการติดต่อสื่อสารหลายทาง และประการสุดท้ายบุคลากรทราบข้อมูลต่าง ๆ แล้วจากที่ประชุม ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า การติดต่อสื่อสารระหว่างส่วนกลางกับวิทยาเขตล่าช้า ทำให้การบริหารงานบุคคลไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

5. การแยกการบริหารงานเป็นเอกเทศของมหาวิทยาลัยสัจครินทรวิโรฒ

การบริหารงานของมหาวิทยาลัยสัจครินทรวิโรฒนั้น ส่วนกลางจะเป็นผู้มอบหมายอำนาจหน้าที่ให้แก่วิทยาเขตต่าง ๆ แต่การตัดสินใจในการดำเนินงานและการแก้ไขปัญหาจะส่งกลับมายังส่วนกลางเพื่อพิจารณา ซึ่งการบริหารงานในลักษณะที่วิทยาเขตไม่มีอิสระในการบริหารงานเท่าที่ควร

จากแบบสอบถาม เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายวิทยาเขตได้ดังนี้

- ส่วนกลาง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ ร้อยละ 86.67 ให้ความเห็นว่า การบริหารงานของวิทยาเขตในปัจจุบันไม่มีความคล่องตัว (จากตารางที่ 22) โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ วิทยาเขตไม่มีอำนาจเต็มที่ในการบริหารงานแต่ละเรื่องจะต้องส่งไปให้วิทยาเขตประสานมิตรเป็นผู้ตัดสินใจ และเมื่อพิจารณาถึงการเห็นควรให้วิทยาเขตมีการบริหารงานเป็นเอกเทศหรือไม่นั้น ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 77.78 ให้ความเห็นว่า ควรมีการบริหารงานเป็นเอกเทศ (จากตารางที่ 23) โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ ร้อยละ 55.56 ให้ความเห็นว่า การกำหนดนโยบายการดำเนินงานได้เหมาะสมกว่าเดิม ร้อยละ 28.89 ให้ความเห็นว่า เนื่องจากความไม่คล่องตัวในการบริหารงานในปัจจุบัน ร้อยละ 11.11 ให้ความเห็นว่า วิทยาเขตได้มีการพัฒนาการเรียนการ

สอนอย่างเต็มที่ มีเพียงร้อยละ 4.44 เท่านั้น ที่ให้ความเห็นว่า ควรแยกการบริหารงานเป็นเอกเทศ นับเป็นผลมาจากการแยกวิทยาเขตของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ (จากตารางที่ 24) และเมื่อพิจารณาถึงผลดีผลเสียของการแยกวิทยาเขต ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 77.78 ให้ความเห็นว่า การบริหารงานเป็นเอกเทศจะให้ผลดีมากกว่า โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ การกำหนดนโยบาย การมองถึงปัญหาต่าง ๆ ได้มากกว่า เหตุผลรองลงมาคือ เกิดความคล่องตัวในด้านการบริหารและด้านการพัฒนาสาขาต่าง ๆ และสามารถพัฒนาการศึกษาในลุ่มภูมิภาคของตนได้อย่างรวดเร็ว (จากตารางที่ 25)

มีผู้ตอบแบบสอบถามจากส่วนกลางร้อยละ 22.22 ให้ความเห็นว่า ไม่ควรให้วิทยาเขตมีการบริหารงานเป็นเอกเทศ ทั้งนี้เพราะ การปกครองและการบริหารจะกระทำได้อย่างกว้าง เดิมและจะแตกออกเป็นพรรคเป็นพวก (จากตารางที่ 23) และผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 22.22 ให้ความเห็นว่า การแยกวิทยาเขตเป็นเอกเทศจะเกิดผลเสียทั้งนี้เพราะจะทำให้มีหน่วยงานซ้ำซ้อนกันและแต่ละวิทยาเขตจะใช้วิธีการคัดเลือกบุคลากรที่แตกต่างกันไปทำให้บุคลากรมีมาตรฐานแตกต่างกันไปด้วย (จากตารางที่ 25)

อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ของส่วนกลางเห็นว่าไม่มีความคล่องตัวในการบริหารงานของวิทยาเขตในปัจจุบันและแต่ละวิทยาเขตควรมีการบริหารงานเป็นเอกเทศ เหตุผลของการแยกการบริหารของวิทยาเขตเป็นเอกเทศนั้น มิใช่เป็นผลมาจากการแยกวิทยาเขตของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ แต่เป็นมาจากความต้องการกำหนดนโยบาย การดำเนินงานที่เหมาะสมกว่าเดิมเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า การแยกตัวของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ มีผลกระทบ ทำให้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒต้องการแยกวิทยาเขต

- วิทยาเขต ผู้ตอบแบบสอบถามคิดเฉลี่ยทั้ง 7 วิทยาเขตคือ ร้อยละ 93.27 ให้ความเห็นว่า การบริหารงานของวิทยาเขตในปัจจุบันไม่มีความคล่องตัว (จากตารางที่ 22) โดยให้เหตุผลที่สำคัญ คือ

สภาพการและนโยบายการบริหารงานในแต่ละวิทยาเขตต่างกัน เหตุผลรองลงมาคือ วิทยาเขตไม่มีอำนาจเต็มที่ในการบริหารงานแต่ละเรื่องต้องส่งไปให้วิทยาเขตประสานมิตรเป็นผู้ตัดสินใจ และเมื่อพิจารณาถึงการเห็นควรให้วิทยาเขตมีการบริหารงานเป็นเอกเทศหรือไม่ นั้น ผู้ตอบแบบสอบถามคิดเฉลี่ย 7 วิทยาเขต คือ ร้อยละ 71.56 ให้ความเห็นว่า เห็นควรให้

วิทยาเขตมีการบริหารงานเป็นเอกเทศ (จากตารางที่ 20) โดยร้อยละ 50.46 ให้เหตุผลที่สำคัญคือ การกำหนดนโยบายและการดำเนินงานได้เหมาะสมกว่าเดิม รองลงมาคือ ร้อยละ 25.20 เห็นว่า เนื่องมาจากความไม่คล่องตัวในการบริหารงานในปัจจุบัน และร้อยละ 16.08 เห็นว่า วิทยาเขตมีการพัฒนาการเรียนการสอนอย่างเต็มที่ มีผู้ตอบแบบสอบถามเพียงร้อยละ 6.77 เห็นว่าควรแยกการบริหารเป็นเอกเทศเป็นผลมาจากการแยกวิทยาเขตของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ (จากตารางที่ 24) และเมื่อพิจารณาถึงผลเสียของการแยกวิทยาเขตผู้ตอบแบบสอบถามคิดเฉลี่ยเป็นร้อยละ 75.94 ให้ความเห็นว่า จะมีผลดีมากกว่า โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือ การกำหนดนโยบาย การมองถึงปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ได้มากกว่า รองลงมาคือ เกิดความคล่องตัวในด้านการบริหารและด้านการพัฒนาสาขาต่าง ๆ และสามารถพัฒนาการศึกษาในส่วนภูมิภาคของตนได้รวดเร็ว (จากตารางที่ 25)

ในส่วนของวิทยาเขตทั้ง 7 วิทยาเขต ผู้ตอบแบบสอบถามคิดเฉลี่ยทั้ง 7 วิทยาเขตคือ ร้อยละ 4.71 ให้ความเห็นว่า การบริหารงานของวิทยาเขตในปัจจุบันมีความคล่องตัวอยู่แล้ว ทั้งนี้เพราะได้รับนโยบายที่เป็นแนวทางเดียวกัน บุคลากรทำงานในหน้าที่รับผิดชอบของตนอยู่แล้ว (จากตารางที่ 18) และผู้ตอบแบบสอบถามคิดเฉลี่ยทั้ง 7 วิทยาเขต คือร้อยละ 28.44 ให้ความเห็นว่า ไม่ควรให้วิทยาเขตมีการบริหารงานเป็นเอกเทศ โดยให้เหตุผลที่สำคัญ คือ การปกครองและการบริหารจะกระทำได้อย่างดีกว่าเดิม รองลงมาคือ จะแตกแยกออกเป็นพรรคเป็นพวก (จากตารางที่ 23) และผู้ตอบแบบสอบถามคิดเฉลี่ยเป็นร้อยละ 24.06 ให้ความเห็นว่า การให้วิทยาเขตบริหารงานเป็นเอกเทศจะเกิดผลเสียมากกว่า ทั้งนี้เพราะจะทำให้มีหน่วยงานที่ทำงานซ้ำซ้อนกันมากขึ้น การคัดเลือกบุคลากรจะได้มาตรฐานแตกต่างกันไป (จากตารางที่ 25)

จากผู้ตอบแบบสอบถามของวิทยาเขตจะเห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า การบริหารงานของวิทยาเขตในปัจจุบันไม่ก่อให้เกิดความคล่องตัว เห็นควรที่จะมีการแยกการบริหารงานเป็นเอกเทศ โดยให้เหตุผลของการแยกการบริหารงานของวิทยาเขตเป็นเอกเทศนั้น มิใช่เป็นผลมาจากการแยกวิทยาเขตของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ แต่เป็นผลมาจากความต้องการกำหนดนโยบายการดำเนินงานที่เหมาะสมกว่าเดิมเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสัมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า การแยกตัวของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ มีผลกระทบทำให้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒต้องการแยกวิทยาเขต

จากการพิจารณาทั้งส่วนกลางและวิทยาเขตจะเห็นได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ทั้ง 8 วิทยาเขต เห็นว่าการบริหารงานของวิทยาเขตใหม่บัลลูนไม่คล่องตัว ควรมีการแยกการบริหารงานของวิทยาเขตเป็นเอกเทศ โดยให้เหตุผลว่า จะสามารถกำหนดนโยบายการดำเนินงานที่เหมาะสมกว่าเดิมเป็นสำคัญ มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เห็นว่า ควรแยกวิทยาเขตเนื่องมาจากการแยกวิทยาเขตของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า การแยกตัวของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ มีผลให้มหาวิทยาลัยครุศรีนครินทร์วิโรฒต้องการแยกวิทยาเขต

6. โครงสร้างและพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยไม่รับกับสภาพความเป็นจริงของมหาวิทยาลัยครุศรีนครินทร์วิโรฒ

มหาวิทยาลัยครุศรีนครินทร์วิโรฒถือกำเนิดมาจากวิทยาลัยวิชาการศึกษารวมทั้งสิ้น 8 วิทยาลัย เมื่อได้ยกฐานะขึ้นมา เป็นมหาวิทยาลัยก็ได้มีพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2517 (ตุลาคม พ.ศ. 2517) ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยที่มีวิทยาเขตเพียงแห่งเดียว โดยอธิการบดี คณบดี หรือผู้อำนวยการนั้นจะต้องรับผิดชอบงานทั้งหมด ซึ่งการกำหนดความรับผิดชอบในลักษณะนี้จะไม่เป็นปัญหาสำหรับมหาวิทยาลัยที่มีวิทยาเขตเพียงแห่งเดียว แต่สำหรับมหาวิทยาลัยครุศรีนครินทร์วิโรฒซึ่งมีวิทยาเขตประสานมิตรเป็นแม่บท โดยจะมีวิทยาเขตอื่น ๆ อีก 7 แห่งเป็นแบบจำลองลักษณะต่าง ๆ เช่นเดียวกับวิทยาเขตประสานมิตร ดังนั้นในทางปฏิบัติย่อมเป็นไปได้ยากที่จะให้อธิการบดี คณบดี เพียงคนเดียวต้องรับผิดชอบงานของทุกวิทยาเขต และแต่ละวิทยาเขตก็อยู่ห่างไกลกัน

สำหรับในวิทยาเขตต่าง ๆ ก็จะมีรองอธิการบดีวิทยาเขตเป็นผู้รับผิดชอบงานในวิทยาเขตนั้น ๆ โดยทำหน้าที่เช่นเดียวกับอธิการบดี การบริหารงานในลักษณะนี้นั้นในระยะเริ่มต้นก็ดูจะไม่เป็นปัญหา เนื่องจากปริมาณงานในวิทยาเขตยังไม่มากนัก แต่มาในปัจจุบันวิทยาเขตต่างๆ ได้มีการพัฒนาการเรียนการสอน อุปกรณ์และบุคลากรอย่างเต็มที่ ประกอบกับปริมาณงานมีเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณงานในส่วนกลางแล้ว บุคลากรในวิทยาเขตมีปริมาณงานเท่ากับปริมาณงานของส่วนกลาง ในการที่ปริมาณงานของวิทยาเขตบางแห่งเท่ากับปริมาณงานในส่วนกลาง เช่นนี้ แต่ตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ ของวิทยาเขตไม่ทัดเทียมกับตำแหน่งหน้าที่ในส่วนกลาง ยกตัวอย่างเช่น

คณะพลศึกษา ตำแหน่งสูงสุดในวิทยาเขตพลศึกษาคือตำแหน่ง "รองคณบดี"
แต่ที่ส่วนกลางเรียกว่า "คณบดี" ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่ทัดเทียมกัน แต่ปริมาณงานที่รับผิดชอบของ
รองคณบดีในวิทยาเขตนั้นมีเท่ากับคณบดีในส่วนกลาง ด้วยเหตุนี้ทำให้มีผลกระทบต่อขวัญและกำลังใจ
ในการปฏิบัติงานของบุคลากรในวิทยาเขต

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย